

IN MEMORIAM W. J. C. FUYT

Op den 21sten Februari overleed te Soest in den ouderdom van 67 jaren tandarts W. J. C. F u y t.

F u y t, die aanvankelijk bestemd was voor de veterinaire praktijk, ging, na een paar jaren, deze studie verwisselen voor die der tandheelkunde, waarvoor hij eerst in Leipzig, daarna in Berlijn de betreffende kliniek en colleges volgde.

Op 11 Mei 1896 deed hij met goed gevolg het practisch tandartsexamen, waarna hij zich in Utrecht vestigde, en daar een uitgebreide praktijk verwierf.

In Januari 1898 werd F u y t benoemd tot assistent aan het Tandheelkundig Instituut in de Wittevrouwenstraat, welke functie hij een twaalfstal jaren vervulde. F u y t heeft het voorrecht gehad door zijne patienten evenzeer gewaardeerd te worden, als de studenten dit deden. De tandheelkunde dankt aan hem het inductie-apparaat, dat bij de diagnostiek der pulpaziekten uitstekende diensten bewees, en waarmee nog dagelijks in diverse praktijken wordt gewerkt.

Mede heeft F u y t de jongere generatie der tandartsen aan zich verplicht, door den stoot te geven tot de oprichting van de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen.

Vreemd, dat iemand met dergelijke antecedenten, zich betrekkelijk al spoedig uit de tandheelkundige samenleving heeft teruggetrokken.

Men zag F u y t niet meer, terwijl men had mogen verwachten, dat voor en na, nog belangrijke dingen op tandheelkundig gebied van hem het licht zouden hebben gezien. Tot op het laatst van zijn leven heeft F u y t de praktijk uitgeoefend, de laatste jaren ten huize van Collega B o o m s m a, in de Nachtegaalstraat, waar hij elken ochtend van uit Soest — zijn woonplaats — klokke negen aanwezig was.

En zoo is dan ook dit werkzame leven afgesneden, en gaan onze herinneringen bij dit verscheiden nog eens uit, naar den man vol levenslust, dien we in onze jeugd gekend hebben.

Hij ruste in vrede.

Middelburg, Maart 1936.

S. BLAAUW

NEDERLANDSCH CONGRES VOOR OPENBARE GEZONDHEIDSREGELING

Het Nederlandsch Congres voor Openbare Gezondheidsregeling, waarvan het Bestuur thans bestaat uit de Heeren :

Dr. Josephus Jitta.

Prof. Dr. H. Aldershoff.

Dr. J. J. Hofman.

Dr. A. H. Schmidt, Ned. Mij. ter bev. der Geneeskunde.

Mr. Dr. K. Holm, Ned. Mij. ter bev. der Pharmacie.

Ch. F. L. Nord, Ned. Mij. ter bev. der Tandheekunde.

Prof. C. F. van Oijen, Ned. Mij. voor Diergeneeskunde.

W. F. J. M. Krul, Kon. Instituut v. Ingenieurs.

Dr. H. Bekenkamp, Alg. Ned. Ver. Het Groene Kruis.

Mr. J. de Vreeze, R.K. Federatie Het Wit-Gele Kruis.

Prof. Dr. J. M. Baart de la Faille, Alg. Ned. Ver. v. Sociale Geneeskunde.

Dr. C. A. Lobry de Bruin, Ned. Chemische Vereeniging.

Prof. J. J. van Loghem, Ned. Ver. tegen Verontr. van Bodem, Water en Lucht.

Jhr. M. I. de Jonge van Ellemet, Ned. Instituut voor Volkshuisvesting en Stedebouw.

heeft tot Voorzitter gekozen, Dr. Josephus Jitta (Voorzitter v. d. Gezondheidsraad te 's-Gravenhage) ;

tot Ondervoorzitter : Prof. Dr. Aldershoff te Zeist ;

tot Secretaris : Prof. C. F. van Oyen te Utrecht.

tot Penningmeester : Dr. J. J. Hofman te 's-Gravenhage.

Het bestuur heeft besloten in dit jaar wederom een tweedaagsch Congres te houden, dat in 2 secties zal worden verdeeld.

Aan het Congres gaat vooraf een algemeene vergadering, waarin een onderwerp over algemeene belangen zal worden gesproken, toegelicht door eenige praeadviseurs.

In de secties zullen meerdere korte mededeelingen worden gedaan, overzichten worden gegeven over hygiënische vraagstukken, enz.

Het bestuur heeft ingesteld:

a. een medisch-hygiënische sectie, waarvan als Commissie wordt aangewezen de Heeren:

Dr. H. A. Schmidt,
Prof. Dr. Baart de la Faille,
Ch. F. L. Nord.

b. een technisch-hygiënische sectie, waarvan de Heeren:

W. F. J. M. Krul,
Dr. C. A. Lobry de Bruin,
Jhr. M. J. de Jonge van Ellemeet
de regeling op zich nemen.

Het Congres zal te 's-Gravenhage worden gehouden in de eerste week van Oct. 1936; nadere bijzonderheden volgen later.

Zij, die onderwerpen ter behandeling wenschen voor te stellen, kunnen daarvan kennis geven aan de leden der beide Commissiën.

ZILVEREN JUBILEUM CH. F. L. NORD

Tal van collega's, zoomede met den jubilaris bevriende vooraanstaande tandartsen uit België, Frankrijk, Engeland en Zwitserland waren in den namiddag van 28 Maart in Hotel „de Witte Brug” aanwezig om van hun belangstelling te doen blijken bij de officieele huldinging, die collega Nord zou worden bereid namens de Nederlandsche tandheekkunde.

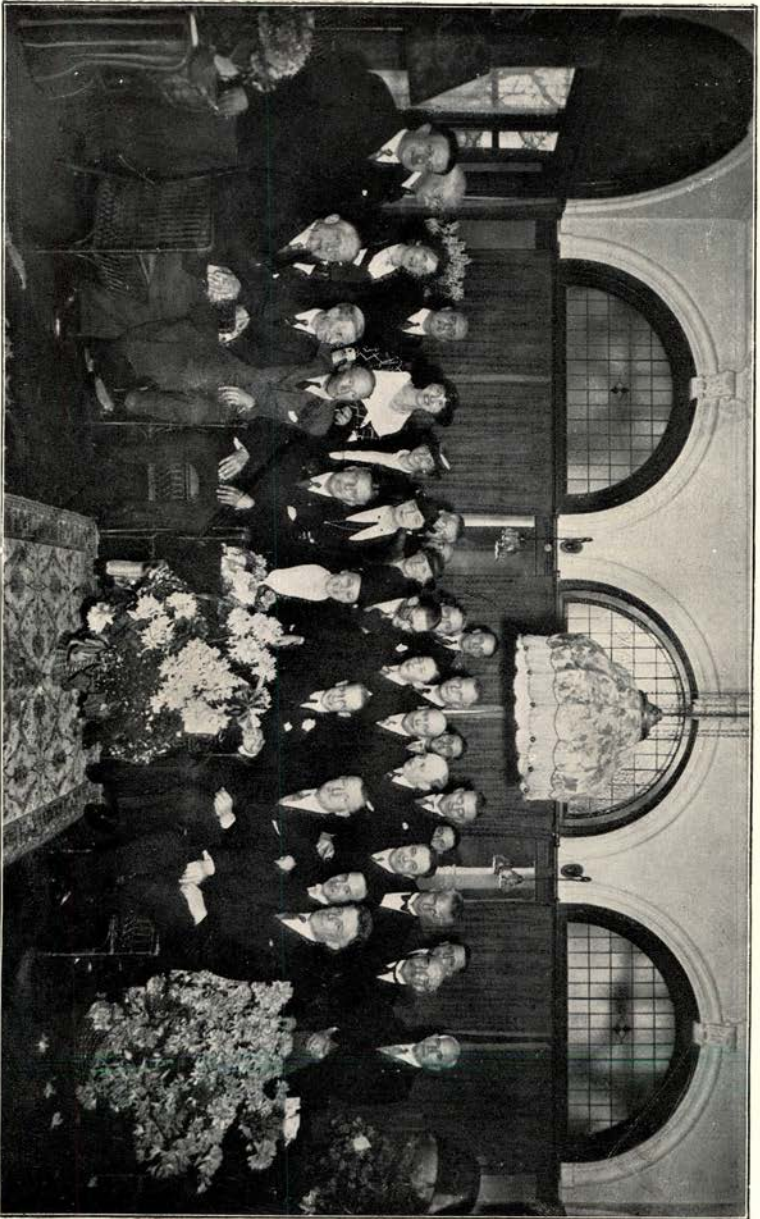
Nadat de jubilaris, vergezeld van zijn echtgenoot en twee van zijn zoons onder applaus was binnengeleid, nam de heer Van Hasselt als voorzitter van het huldingings-comité het woord voor het uitspreken van diens huldingingsrede (in dit nummer opgenomen).

Hierna sprak de heer Jan Visser in zijn hoedanigheid van voorzitter van de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen en schetste de verdiensten van Nord voor deze organisatie, die hij in verschillende functies, waaronder tweemaal als voorzitter, had gehad. De heer Bakker deed dit als voorzitter van het Nederlandsch Tandheekkundig Genootschap; er op wijzende dat hij nimmer had deelgenomen in de leiding, doch wel een actief aandeel in de wetenschappelijke werkzaamheden.

Voor de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheekkunde voerde de vice-voorzitter, de heer Brugman het woord om de erkentelijkheid van het hoofdbestuur te vertolken.

Namens de Afdeelingen der Maatschappij getuigde de heer Berkenbosch Berens, voorzitter van de Afd. Gelderland, van de gevoelens van waardeering voor hetgeen Nord als leider van de Maatschappij ten bate van de zaak der tandheekkunde in den loop der jaren had verricht en bood als bewijs daarvan den jubilaris een ets van Bauer aan.

Tenslotte bracht de heer Wiemans, praeses van de Tandheekkundige Studenten Vereeniging „John Tomes” de gelukwenschen van deze studenten-organisatie over, welke hij vergezeld deed gaan van de aanbieding van het eerelidmaatschap, de hoogste onderscheiding, die de vereeniging geven kan, als erkenning van de groote diensten haar bewezen.

Een oorkonde van deze benoeming stelde hij den jubilaris tevens ter hand.

Nadat de heer N o r d alle sprekers voor hun woorden en gaven had dank gezegd, maakten de aanwezigen van de gelegenheid gebruik om den jubilaris en zijn familieleden persoonlijk geluk te wenschen.

Voor het daarbij aansluitend feestmaal des avonds was de belangstelling niet minder groot; meer dan honderd deelnemers zaten aan den disch, door den heer B a k k e r als tafelpraeses voorgezeten. Deze richtte in het bijzonder een woord van welkom in hun landstaal tot de buitenlandsche gasten. Ook deze lieten zich in den loop van den avond niet onbetuigd; namens de Fransche collega's spraken Dr. G e o V i l l a i n en Dr. M a u r i c e R o y, Engeland werd in tafelspeeches vertegenwoordigd door Dr. A. R o w l e t t en Dr. F. D o u b l e d a y. Voor de aanwezige Belgische relaties van den jubilaris voerde Prof. A. J o a c h i m het woord, terwijl Dr. A. S t e i g e r de gevoelens der Zwitsersche vakgenooten vertolkte. Zij tenslotte nog gememoreerd, dat van de aanwezigen uit eigen land de heer S a l o m o n s namens het D.B. der Maatschappij, de heer M a r g a d a n t voor de Redactie van het Tijdschrift voor Tandheelkunde het woord voerde. Verschillende „stoffelijke blijken” vergezelden de diverse toespraken, waarin zoowel de jubilaris als zijn echtgenoot deelden. In gevoelvolle woorden dankte de heer N o r d ten slotte, zich daarbij in hun eigen taal tot de buitenlandsche sprekers richtende.

Tot ver over het middernachtelijk uur bleven de gasten nog bijeen.

TOESPRAAK

*gehouden ter gelegenheid van het 25 jarig jubileum als tandarts van
Ch. F. L. Nord, op 28 Maart 1936 op de receptie in het hotel
„de Witte Brug” te den Haag*

DOOR

A. L. J. C. VAN HASSELT

Hooggeachte Collega en Mevrouw Nord, Dames en Heeren, Mesdames en Messieurs, Ladies and Gentlemen.

Namens het Comité, dat zich belast heeft met de organisatie van deze bijeenkomst, heet ik U allen hartelijk welkom en dank ik U voor Uwe aanwezigheid hier.

A vous en premier lieu quelques paroles, chers Confrères de France, de Belgique et de Suisse.

Vous avez compris que dans les circonstances présentes et en l'occasion qui nous réunit ici, je suis bien obligé d'user de la langue néerlandaise.

Cette langue, je le sais et je le regrette, vous ne la possédez pas.

Toutefois il m'est un besoin de vous dire combien le Comité d'organisation de cette fête commémorative a vivement apprécié la peine que vous vous êtes donnée d'être ici présents, et de contribuer de la sorte au relief de cette fête.

Nous vous en sommes extrêmement reconnaissants.

Also to you, dear friends from England. I wish to say a few words. You also will forgive me that I have to give my speech in the Dutch language and, though you probably won't understand a word of it, I am sure you will be able to comprehend the feelings that will inspire me. The Committee that has prepared this great meeting appreciates very much that you have taken the trouble to come to the Hague to day and so doing make it the more significant, the more glorious for the man we are going to pay honour.

Dames en Heeren,

Over het al of niet vieren van jubilea in 't algemeen zou een hartig woordje te zeggen zijn.

Daar is bijv. de zoo voor de hand liggende vraag of het feit alleen dat iemand gedurende 25, 40 of 50 jaar de een of andere functie of beroep of betrekking heeft bekleed nu wel van zooveel beteekenis is, dat er per sé

een feest aan moet worden vastgekoppeld. Ook weer zeer in 't algemeen gesproken, geloof ik, dat men hierop gerust ontkennend mag antwoorden.

Doch al eenigszins anders zal dat antwoord worden wanneer het iemand betreft, die bijv. gedurende een groot aantal jaren op *bijzonder verdienstelijke* wijze zijn taak heeft vervuld en menigeen zal zoo iemand dan gaarne een blijk van waardeering en erkentelijkheid willen geven.

Heeft hij dan naast zijn eigenlijke taak van op de juiste wijze zijn plicht te hebben volbracht in zijn beroep of betrekking, ook nog zeer veel arbeid verricht ten behoeve van anderen, dan zal het aantal van hen, die hem hiervoor op de een of andere wijze dank willen brengen, zeker heel wat grooter worden.

Maar dan komt toch ook weer een nieuwe vraag zich aan ons opdringen. En wel deze: Is een periode van 25 jaren wel lang genoeg om na afloop ervan iemand, die aan de voorwaarden welke ik daarnet noemde heeft voldaan, op feestelijke wijze te huldigen?

Immers, hij, die het voorrecht heeft gehad gedurende dien tijd zoo gezond en fit te zijn, dat hij heeft kunnen en willen volbrengen 't geen hij gedaan heeft, zal, normaliter beschouwd, een man zijn van om en bij de 50 jaren. Dat wil zeggen, een man, levende in den tegenwoordigen tijd van hygiëne en sport, in de kracht zijner jaren, ja iemand die eigenlijk aan het hoogtepunt van zijn loopbaan nog niet toe is.

Heeft niet een groot, of liever een bekend en belangrijk, in ieder geval een heel rijk man, ik bedoel de automobielkoning H e n r y F o r d, niet beweerd, dat iemand na zijn 50ste jaar eigenlijk pas het stadium bereikt, waarop hij in staat is zijn kennen en kunnen in volle mate te ontplooiën en dienstbaar te maken aan zijn medemenschen?

Dan eerst heeft de onstuimigheid, het impulsieve en vaak ondoordachte der jeugd plaats gemaakt voor diepere, beter gefundeerde, meer bezonnen oordeelvellingen en overwegingen. Dan komt hij pas in 't bezit der noodige levenswijsheid gesteund door levenservaring die hem naast zijn volle fysieke eigenschappen en geschiktheid in staat stellen het beste te geven wat een mensch geven kan.

Nog een vraag kan men stellen over het feestelijk vieren van jubilea en nu bekeken van het standpunt van den jubilaris zelf.

Is het wel zoo prettig om zoo het middelpunt te zijn van een dergelijk feest? Geeft het niet dikwijls een lichtelijk gedrukt, een min of meer onbescheiden of angstig gevoel te weten, dat zoo velen zich allerlei moeiten getroosten om een dergelijk feest te arrangeeren, zou het eigenlijk niet veel plezieriger zijn wanneer er wat minder of in 't geheel geen aandacht werd geschonken aan het feit, en zou men niet beter doen zich op den jubileumsdag maar rustig ergens buitenaf te begeven of hoogstens met enkele goede vrienden en vriendinnen een intiem feestje op touw te zetten?

Waarde collega N o r d, waarde jubilaris.

Nu wordt het toch wel tijd, dat ik van de ijzige hoogten der algemeenheid eens afdaal tot het meer bijzondere, ja, tot het wel zeer bijzondere van Uw eigen jubileum, dat wij nu begonnen zijn te vieren.

En dan wil ik de laatste vraag, die ik daar juist opperde, het eerst beantwoorden; omdat ik weet dat de gevoelens, die ik daar een jubilaris toedichtte ook U meermalen hebben bekropen.

En mijn antwoord, dat gegrond is op een zelf doorgemaakte ervaring is, dat ge groot ongelijk zoudt hebben gehad met U, op welke wijze dan ook, te onttrekken aan deze huldiging.

Want niet alleen dat het feest, met alles wat daarbij komt, voor U heelemaal niet zoo'n corvée zal blijken en ge er wel degelijk van zult genieten (daarvoor ken ik je te goed), niet alleen dat het U toch deugd zal doen zoovelen hier te zien uit alle deelen van ons land, ja veel vrienden uit andere landen van Europa en hen de hand te drukken, maar wat ik zeker weet is, dat ge, wanneer de drukte en 't geroezemoes van dit alles voorbij is en ge over eenige dagen rustig in Uw huis- of studeerkamer gezeten zijt, zult zeggen, ja, 't was toch mooi, 't heeft me vreugde gedaan, 't heeft me iets goeds, iets blijvends gegeven, die vele uitingen van gevoelens van sympathie, van waardeering, van dankbaarheid van zoovele vrienden en vriendinnen, van zoovele collega's.

En zoo zal deze dag U nog lange, lange jaren tot een blijde herinnering zijn.

Maar dan is er nog een andere reden, waarom ge ongelijk zoudt hebben gehad U te onttrekken aan deze huldiging. Ge zoudt een groote, een zeer groote teleurstelling hebben bereid aan de zeer velen, wie het een behoefte is U te toonen en 't liefst op dezen dag, die toch een mijlpaal in Uw leven is, welke gevoelens zij ten opzichte van U koesteren.

Wij, Hollanders, zijn nu eenmaal niet zoo expansief, doch wanneer er dan ook een ongezochte gelegenheid is, om eens te laten zien en hooren, wat ze ten opzichte van iemand voor wie ze hoogachting, waardeering, dankbaarheid, vriendschap, of wat ge maar wilt, voelen, dan *moet* zich dat ook kunnen uiten.

En gij moogt misschien met eenige vrees en huivering dezen dag hebben tegemoet gezien, wij allen hebben er ons reeds lang op verblijd en wij willen en zullen U toonen in welke mate.

Die drang in ons heeft een dieperen grond, een steviger basis dan men oppervlakkig zou kunnen denken.

De eigenschap waarvoor een bekend en verdienstelijk man in zijn kringen op 't een of ander tijdstip zoo dikwijls gehuldigd wordt is, dat hij, wat men noemt „populair” is. Men mag hem graag, hij heeft een prettige, soepele, opgewekte manier om met de menschen om te gaan, is niet te hoekig of te scherp, doch tracht langs lijnen van geleidelijkheid, desnoods met een omwegje, hen die met hem van meening verschillen over te halen tot zijn zienswijze.

Of wel het is iemand die, zij het dan soms na jaren van voorbereiding, plotseling iets doet wat heel veel indruk maakt op 't groote publiek, waardoor hij, wat men noemt, de held van den dag wordt en hij zich mag verheugen in een populariteit die gewoonlijk even heftig als kort van duur is en al spoedig wordt verdrongen door de populariteit van iemand anders.

„Populair” in dien zin zijt gij zeker 't allerminst, collega Nord,

en zeer zeker hebt gij nooit ofte nimmer naar een dergelijke populariteit gestreefd.

Bijna zou ik zeggen, integendeel. Ge zijt een vriend van krachtige, soms te krachtige, van scherpe, soms te scherpe woorden en uitdrukkingen. Ge zoekt geen omwegen, doch gaat recht op den man af. Ge tracht zoolwel in woord als in geschrift Uw gedachten, Uw oordeel, Uw wijze van zien zoo helder en duidelijk en onomwonden en 't liefst wat puntig te formuleeren en de vrees dat er misschien iemand zal zijn, die er aanstoort aan zal nemen, zich gekwetst voelen of een gezicht zal zetten van iemand die op zijn teenen is getrapt, zal U allerminst weerhouden te zeggen niet alleen, wat gij voor juist en goed en waar houdt, maar het ook te doen in dien vorm, die gij meent dat hiervoor noodzakelijk en 't meest doeltreffend is.

En gij zult het doen zonder aanzien des persoons.

Dat men op deze wijze, vooral een positie bekleedend waarin men èn met de pen, èn met het gesproken woord zoo telkens en telkens weer verplicht is zijn meening en zijn oordeel te uiten, nogal eens vijanden kweekt is begrijpelijk.

Wie weet, of U nog niet de eer te beurt valt straks van een hunner een supplement-jubileum-speech te ontvangen!

Maar wij, die U beter kennen, en vooral zij, die reeds meerdere jaren met U mogen samenwerken, wij weten dat Uw krachttermen, Uw scherpte niet anders dan verschijningsvormen zijn van Uw hartstochtelijk verlangen de zaak, waarvoor gij strijdt zoo goed mogelijk te dienen en te bevorderen.

Wij weten, dat geen ijdelheid, of zucht naar goedkoope populariteit, naar eer of roem U leidt, doch slechts de liefde voor ons mooie vak, voor onze wetenschap en dat, waar ge meent de felle slagen van Uw sarcasme, van Uw verontwaardiging of toorn te moeten doen neerkomen, dit slechts daar is waar men de tandheelkunde en haar plaats, haar aanzien in de wereld tracht naar beneden te halen.

Neen, naar „populariteit” in den vulgairen zin hebt ge nimmer gestreefd, ge weet te goed de waarheid in de woorden waarmee *V o n d e l* zijn Palamedes begint:

Die zorgt en waekt en slaeft, en ploeght en zwoeght en zweeft,
Ten oirbaer van het lant een lastigh ampt bekleet,
En waent de menschen aan zijn vroomheit te verbinden,
Zal zich te jammerlijck in 't endt bedrogen vinden
Van 't wispelturigh volck, dat veel te los van hoeft,
Genooten dienst vergeet, en 't erghste liefst gelooft.

Maar, wij, van onzen kant, willen U toonen, dat wij niet wenschen beschouwd te worden als dat „wispelturigh volck”, doch dat wij de „genooten dienst” die gij in deze 25 jaren ons allen en onze professie hebt bewezen, niet vergeten zijn en ook niet zullen vergeten.

Ook op een andere vraag, die ik in mijn inleiding stelde, wil ik in Uw bijzonder geval nog een antwoord geven. Is een periode van 25 jaren wel lang genoeg om een huldiging als deze te rechtvaardigen?

Ziet, gij en wij, we weten hoe inspannend, ik zou haast zeggen, sloopend, zoowel in fysieken als in psychischen zin ons vak is.

In een etmaal, dat nu eenmaal, helaas, slechts 24 uren telt, wordt, wanneer wij ons in een drukke praktijk mogen verheugen, de tijd die overblijft voor andere werkzaamheden wel uitermate spaarzaam.

En wanneer wij dan nagaan, hoe ontzaglijk veel gij in die „vrije” tijd weet te verrichten, wanneer wij alleen maar denken aan Uw voornaamste functies van Voorzitter der Ned. Maatsch. tot bevordering der Tandheelkunde, van Hoofdredacteur van ons Tijdschrift, van Secretaris-Generaal der Fédération Dentaire Internationale, wanneer wij denken aan Uw voordrachten en demonstraties op congressen en vergaderingen in binnen- en buitenland (om maar niet te spreken van nog allerlei „kleingoed” van commissie-vergaderingen en dergelijke) dan zal niemand durven ontkennen dat voor een dergelijke fenomenale werkkracht en productiviteit deze periode van 25 jaren welhaast (zooals men dat doet met jaren in de tropen doorgebracht) dubbel mag tellen.

Dames en Heeren.

Ik geloof, dat het gewoonte is bij toespraken ter hulding van een jubilaris een algemeen overzicht te geven van zijn levensloop, zijn loopbaan en van alles wat hij ten bate van anderen, van de gemeenschap, heeft gedaan.

Ik voel mij ontheven van die taak. In de eerste plaats omdat anderen nog na mij zullen spreken.

Maar er is nog een andere reden.

Zooals ge begrijpen zult willen wij onzen jubilaris niet alleen hulden met het woord maar ook met de daad.

Het Comité heeft lang beraadslaagd, waaruit een voor U, collega Nord, geschikt en passend huldeblijk, hetwelk U namens de professie kon worden geschonken, zou moeten bestaan.

Het een of ander gewoon cadeau, 'n gouden horloge met inscriptie, een boekenkast met clubfauteuil of iets dergelijks, leek ons niet in overeenstemming met 't geen ge U in de eerste plaats zoudt wenschen.

Wel zochten wij naar een stoffelijk iets, maar dan vooral met, laat me 't maar noemen, geestelijken inhoud.

En dan 't liefst wat in verband stond met ons vak en als het eenigszins mogelijk was iets dat niet alleen van waarde zou zijn voor U persoonlijk, maar vooral voor het aanzien en de betekenis van de tandheelkunde. Immers, wij waren overtuigd dat wij op die wijze zeker geheel in Uw geest zouden handelen en aan Uw intiemste wenschen zouden tegemoet komen.

Het komt mij, in alle bescheidenheid, voor, dat het Comité wonderwel is geslaagd iets te vinden, dat aan al deze eischen, wenschen en verlangens voldoet.

Een extra-nummer van het Tijdschrift voor Tandheelkunde, waarvan gij reeds 15 jaar Hoofd-redacteur, leider en stuwende kracht zijt, is verschenen en moge ik U hier aanbieden, niet alleen namens de Nederlandsche vakgenooten, maar ook namens zeer vele buitenlandsche.

Het bevat niet minder dan 450 pagina's tekst met een groot aantal afbeeldingen; 66 artikelen waarvan 26 van landgenooten, en 40 van buitenlandse collega's uit 16 verschillende landen.

Onder de laatste zult ge de namen aantreffen van vrijwel al onze meest bekende werkers en geleerden op internationaal tandheelkundig gebied.

Wel treffend was voor ons de algemeene instemming en sympathie, waarmee het plan tot uitgave van dit feest-nummer werd ontvangen en de wijze, waarop men aan ons verzoek tot medewerking gevolg heeft gegeven.

Dat aan den levensloop van den jubilaris, aan zijn persoonlijkheid, aan zijn werkzaamheden op wetenschappelijk en sociaal gebied, aan zijn voordrachten en demonstraties in binnen- en buitenland, aan zijn functies in nationale- en internationale tandheelkundige vereenigingen menig woord wordt gewijd, spreekt vanzelf en ook daarom komt het mij overbodig voor dit alles thans hier nog eens te memorereeren.

Zoo is het geworden een in dubbelen zin kostbaar boekwerk met tal van hoogst waardevolle, oorspronkelijke wetenschappelijke en andere bijdragen, voorzien van de portretten der medewerkers, die gij vrijwel allen persoonlijk kent.

Het past mij zeker wel hier een woord van, oprechte hulde en dank te brengen aan den beheerend redacteur van het Tijdschrift voor Tandheelkunde, collega M a r g a d a n t, voor de groote moeite en zorg die hij heeft gehad voor de samenstelling van dit nummer.

Ik zei daar: kostbaar in dubbelen zin, want een ieder zal begrijpen dat aan de uitgave van een dergelijk boekwerk groote eischen worden gesteld ook in materiëelen zin.

Dank zij echter de offervaardigheid der collega's, dank zij ook die van de vereeniging „het Tijdschrift v. Tandheelkunde” en niet minder, dank zij de royale en gulle houding der uitgevers, de firma T h o l e n t e Utrecht, zijn wij in staat gesteld dit extra-nummer te doen verschijnen ter eere van C h a r l e s F r e d e r i k L e o p o l d N o r d, ter gelegenheid van zijn 25-jarig jubileum als tandarts.

Over eenige dagen zullen alle abonné's, medewerkers en zij, die bijgedragen hebben om ons tot deze uitgave in staat te stellen een exemplaar ontvangen.

Het is mij een zeer groote vreugde en eer dat ik U, waarde jubilaris, dit nummer in prachtband thans mag overhandigen, vergezeld van een album, waarin de namen van hen, die ons zoo krachtig hebben gesteund.

Doch, vergun mij nog eerst dit slotwoord.

Wij huldigen U vandaag voor alles wat gij hebt gedaan voor ons en voor ons vak, maar, zooals ik in 't begin van mijn rede reeds even heb aangeduid: wij beschouwen Uw loopbaan, wat dit betreft nog allerminst als afgesloten. Integendeel!

Nog hebt ge de 50 jaren, waarvan ik straks sprak, niet overschreden, ge zijt en blijft, naar we hopen, nog langen tijd in de volle kracht van Uw leven.

Moge ook de wijsheid, door levenservaring steeds meer gelouterd, met

behulp van de eigenschappen van intellect, van geest en gemoed, als die Uw deel zijn, nog lang dienstbaar gemaakt worden aan het algemeen belang van onze professie, opdat zij moge bloeien en groeien in schoonheid.

Heil, zegen en voorspoed, ook in de toekomst, zij U, Charley Nord, dan toegewenscht namens Uwe collega's in Oost en West, in Noord en Zuid, zoowel die van ons eigen land als van zoovele andere landen.

Viert dezen dag, of moet ik zeggen, ondergaat dit feest met de gedachte, dat wij allen hier verzameld zijn met dankbaarheid en waardeering in ons hart voor 't geen gij ons gegeven hebt en met de bede, dat het U en de Uwen goed moge gaan tot in lengte van jaren!

Ik heb gezegd.

Den Haag, Maart 1936.

